

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΕΠΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ

Ο κ. ἐπαρχος περιοδεύει. Μὲ τὸν ἡνιόχον ἐμπρός, τὸν ἀκόλουθον ὀπίσω, ὁ δῖφος τοῦ ἐπαρχείου ἐπισήμως τὸν μεταφέρει εἰς τὴν ἀγροτικὴν πανήγυριν τοῦ χωρίου τῶν Νυμφῶν. Διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας, ὁ κ. ἐπαρχος ἐφόρεσε τὴν ὡραίαν του κεντητὴν στολὴν, τὸ μικρὸν του κράνος, τὴν στενὴν ἀργυροπάρυφον περισκελίδα καὶ τὸ ἐορτάσιμόν του ξίφος μὲ τὴν ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ λαβὴν. Ἐπὶ τῶν γονάτων του ἀπλοῦται μεγάλη θλιδερῶς συνεπτυγμένη ὁδὸν ἦν μετὰ μελαγχολίας θεωρεῖ.

Ὁ κ. ἐπαρχος μετὰ μελαγχολίας θεωρεῖ τὴν θλιδερῶς συνεπτυγμένην ὁδὸν· σκέπτεται περὶ τοῦ πολυθρυλλήτου λόγου ὃν ὀφείλει μετ' ὀλίγον νὰ ἐκφωνήσῃ πρὸς τοὺς κατοικοὺς τοῦ χωρίου τῶν Νυμφῶν... «Φίλοι κύριοι δημόται...» Μάτην ὅμως συστρέφει τὸ χρυσομετάξινόν του ὑπογένειον, εἰκοσάκις ἐπαναλαμβάνων... «Φίλοι κύριοι δημόται...» Ἡ συνέχεια τοῦ λόγου ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ.

Ἡ συνέχεια τοῦ λόγου ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ... Τόσον ἡ θερμότης ἐν τῷ δῖφῳ εἶνε ἀφόρητος! Ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ προβάλλει ἡ ὁδὸς τοῦ χωρίου τῶν Νυμφῶν μὲ τὴν ὑπὸ μεσημβρινοῦ ἡλίου χρυσιζομένην κόριν της... Ὁ ἀὴρ φέγγει... Καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὰ ἄκρα τῆς ὁδοῦ κονιοφόρτων πεταλῶν μυριοί τέττιγες ἀνταπαντῶσι πρὸς ἀλλήλους ἀπὸ τοῦ ἐνὸς δένδρου εἰς τὸ ἄλλο... Αἰθῆνης ὁ κ. ἐπαρχος φρικιῇ. Πέραν ἐκεῖ, παρὰ τὴν κλιτὴν τοῦ λόφου, διέκρινε μικρὸν ἐκ δρυῶν πρασίνων δάσος καὶ ὅπερ φαίνεται προσκαλοῦν αὐτόν.

Τὸ μικρὸν ἐκ δρυῶν πρασίνων δάσος φαίνεται προσκαλοῦν αὐτόν: «Ἰδοὺ λοιπὸν ἐδῶ νὰ συνθέσῃς τὸν λόγον σου, κ. ἐπαρχε, θὰ τὸν συνθέσῃς κάλλιον ὑπὸ τὰ φυλλάσματά μου...» Ὁ κ. ἐπαρχος ἔχει καταμαγευθῇ· πηδᾷ κάτω τοῦ δῖφρου, παραγγέλλων εἰς τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν περιμένωσι, διότι πηγαίνει πρὸς σύνθεσιν τοῦ λόγου του εἰς τὸ μικρὸν ἐκ δρυῶν πρασίνων δάσος.

Εἰς τὸ μικρὸν ἐκ δρυῶν πρασίνων δάσος ὑπάρχουσι πτηνά, ἴα καὶ πηγαὶ ὑπὸ τὴν λεπτὴν χλόην... Μόλις ἰδόντα τὸν κ. ἐπαρχον μὲ τὴν ὡραίαν του περισκελίδα καὶ τὴν θλιδερῶς συνεπτυγμένην ὁδὸν, τὰ πτηνὰ ἐφοδῆθησαν καὶ διέκοψαν τὸ ῥοιὸν αἰ πηγαὶ δὲν ἀπετόλμων πλέον νὰ ψιθυρίζωσι καὶ τὰ ἴα ἐκρύβοντο ὑπὸ τὴν χλόην... Ὁλος ὁ μικροκόσμος ἐκεῖνος οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ ἐπαρχον, καὶ ταπεινοφῶνως ἐρωτῶσι τίς εἶνε ὁ ὡραῖος οὗτος δεσπότης ὁ πλανώμενος ἐκεῖ μὲ τὴν ἀργυροπάρυφον περισκελίδα.

Ταπεινοφῶνως, ὑπὸ τὰ φυλλάσματα, ἐρωτῶσι τίς εἶνε ὁ ὡραῖος οὗτος δεσπότης μὲ τὴν ἀργυροπάρυφον περισκελίδα... Ὁ ἐπαρχος, ἐν τῷ μεταξὺ, γοντευθεὶς ἐκ τῆς ἐν τῷ δάσει ὁρῶσου καὶ αἰγῆς, ἀνέστυρε τὰ ἄκρα τῆς στολῆς του, ἀπέθηκε τὸ κράνος ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βρύων ὑποκάτω νεαρῶς δρυός, ἥνοιξεν εἴτα ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν μεγάλην θλιδερῶς

συνεπτυγμένην ὁδὸν καὶ ἔδυσεν ἀπ' αὐτῆς πλατὺ φύλλον χάρτου φέροντος τὰ σήματὰ τῆς ὑπηρεσίας. «Εἶνε καλλιτέχνης!» ἀνέκραξεν ἡ ὑπολαίς. «Ὅχι ὑπέλαβεν ὁ πυρρούλας, ἀδύνατον, μὲ τοιαύτην ἀργυροκέντητον περισκελίδα διὰ πρίγκιπα μᾶλλον τὸν ἐκλαμβάνω.»

«Διὰ πρίγκιπα μᾶλλον τὸν ἐκλαμβάνω,» ὑπέλαβεν ὁ πυρρούλας.—Οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο, διέκοψε γηραιὰ τις ἀνδρῶν ἥτις ἐπὶ ἐν ὅλον ἔαρ εἶχε ψάλει ἐν τῷ κήπῳ τοῦ ἐπαρχείου... Τὸν γνωρίζω τί εἶνε: εἶνε ἐπαρχος! Καὶ ὅλον ἡμοῦ τὸ μικρὸν δάσος ἐψιθύριδεν: «Εἶνε ἐπαρχος! εἶνε ἐπαρχος!» «Πῶς εἶνε θαλακρός!» παρετήρησεν εἰς καρνηκομῶν κορυθαλῶς. Τὰ ἴα ἠρώτησαν: «Μήπως εἶνε κακός;»

«Μήπως εἶνε κακός;» ἠρώτησαν τὰ ἴα. Ἡ γηραιὰ ἀνδρῶν ἀπάντησε: «Ποδῶς! Καὶ μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν αὐτὴν τὰ πτηνὰ ἐπανήρχισαν ψάλλοντα, αἰ πηγαὶ ρέουσαι, τὰ ἴα ἀρωματίζοντα, ὥς ἐάν ὁ κύριος ἐλειπεν... Ἀπαθὴς ἐν μέσῳ τούτου ὅλου τοῦ θέλλοντος θορύβου ὁ κ. ἐπαρχος ἐπεκαλέσθη τὴν μουσάν τῶν ἀγροτικῶν γελοίων, καὶ, γραφίδα κρατῶν ὑψωμένην, ἤρχισεν ν' ἀπαγγέλλῃ διὰ τῆς ἐορτασίμου του φωνῆς: «Φίλοι κύριοι δημόται...»

«Φίλοι κύριοι δημόται», ἤρχισεν ὁ ἐπαρχος ν' ἀπαγγέλλῃ διὰ τῆς ἐορτασίμου του φωνῆς... Ἐκρηγξ γέλωτος τὸν διακόπτει· στρέφει, καὶ βλέπει χονδρὸν δρυοκολάπτην ὅστις, καθήμενος ἐπὶ τοῦ κράνου, τὸν ἀτενίζει γελῶν. Ὑψὼν ὁ ἐπαρχος τοὺς ὅμους σκέπτεται περὶ συνεχίσεως τῆς προσάλαϊς του, ἀλλὰ τὸ πτηνὸν, διακόπτει αὐτόν καὶ πάλιν κραυγάζει: «Πρὸς τί;» — «Πρὸς τί;» ἀπαντᾷ ὀλοπόρητος ὁ ἐπαρχος καὶ ἐκδιώξας διὰ κινήσεώς του τὸ ἀναιδὲς πτηνόν, ἐπανέλαβεν ἐκ νέου: «Φίλοι κύριοι δημόται.»

«Φίλοι κύριοι δημόται», ἐπανέλαβεν ὁ ἐπαρχος ἐκ νέου· ἀλλ' ἰδοὺ τότε τὰ μικρὰ ἴα ὀρθοῦμενα πρὸς αὐτόν ἐπὶ τὰ ἄκρα τῶν στελεχῶν τῶν καὶ τρυφερῶς λέγοντα: «Κύριε ἐπαρχε, εὐωδιάζετε ὥς ἡμεῖς;» Καὶ αἰ πηγαὶ τῷ ὀργάνωσαν ὑπὸ τὰ βρύα θείαν μουσικὴν, καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων, ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ὅμιλοι ὑπολαϊδῶν προσήλθον ἵνα τῷ ψάλωσι τὰς ὡραιότερας τῶν στρυφᾶς, καὶ ὅλον τὸ μικρὸν δάσος συνόμωσεν ἵνα τὸν ἐμποδίσῃ τῆς συνθέσεως τοῦ λόγου.

Ὅλον τὸ μικρὸν δάσος συνόμωσεν ἵνα τὸν ἐμποδίσῃ τῆς συνθέσεως τοῦ λόγου... Μένων, ὁ κ. ἐπαρχος, ἐκ τῶν ἀρωμάτων καὶ τῆς μουσικῆς, ματὴν ἀγωνίζεται ν' ἀντιστῇ πρὸς τὴν καταλαδοῦσαν αὐτὸν καινοφανῆ μαγεῖαν. Στηρίζεται ἐπὶ τῆς χλόης, ἐκκομβώνει τὴν ὡραίαν του στολὴν, ὑποτραυλίζει ἐκ νέου δις ἢ τρίς: «Φίλοι κύριοι δημόται... φίλοι κύριοι δημό... φίλοι κύριοι...» Καὶ εἴτα πέμπει εἰς τὸν διάβολον τοὺς δημότας, εἰς δὲ τὴν μουσάν τῶν ἀγροτικῶν γελοίων δὲν ἀπομένει ἢ τὸ νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

Κάλυψον τὸ πρόσωπόν σου, ὦ μουσα τῶν ἀγροτικῶν γελοίων! Ὅτε, μετὰ παρέλευσιν ὥρας, οἱ ἀνθρώποι τοῦ ἐπαρχοῦ, ἀνυσχυόντες διὰ τὸν κύριόν των, εἰσῆλθον ἐν τῷ μικρῷ δάσει, εὐρέθησαν ἐνώπιον θεάματος πρὸ τοῦ ὁποίου ὀπισθοχώρησαν

ἐξ ἐκπλήξεως.... Ὁ κ. ἐπαρχος ἐκεῖτο πρηνὴς ἐπὶ τῆς χλόης, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ὥς βοῦμος. Εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν στολὴν του, καὶ, μασδῶν ἴα, ὁ κ. ἐπαρχος κατεσκεύαζε στίχους.

Κ. Ι. Πρασσάς

ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΜΙΚΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰ πάντα γίνονται οὕτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ ἀτμοῦ διὰ μέσων καὶ τρόπων ὅλως μηχανικῶν, οὐδεὶς πλέον θὰ εὐρεθῇ τεχνίτης ἔχων οὐχὶ ἀρκοῦσαν ἐπιδειξίτητα ἀλλ' ἀρκοῦσαν ὕπομονήν, ὅπως ἐπὶ ἐτη ὅλα γλύφῃ, χαλκεύς χαράττῃ σκευός τι ἢ ἐπιπλόν. Λέγουσι δὲ μάλιστα ὅτι οἱ τεχνῖται δὲν δύνανται νὰ αἰσθάνωνται πλέον τὸν αὐτὸν ἔρωτα πρὸς τὴν τέχνην των, ὃν εἶχον οἱ προγενέστεροι, οὔτε θὰ μνησθῶσι ποτὲ ἐκείνους οἵτινες κατεδάτλων χρόνον ἀπειρον καὶ ἱκανότητα οἱ τὴν τυχοῦσαν, εἰς ἐπεξεργασίαν ἔργων ἢ μᾶλλον μικροτεχνημάτων τόσῳ παραδόξῳ ὅσῳ καὶ ματαίων. Καὶ τῷ ὄντι τὰ τοιαῦτα οὐδεὶς σπουδαῖος δύναται νὰ ἐπαινέσῃ, διότι, ὡς λέγει ἀρχαῖος τις οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰ μὴ χρόνον παρανόημα καὶ προϊόντα ψευδοτεχνίας, μαρτυροῦντα παρακμὴν τῆς καλλιτεχνίας, ἥς σκοπὸς εἶνε οὐχὶ ἡ υπερνίκησις ὑλικῶν δυσχερειῶν, ἀλλὰ ἡ εὐρεσις καὶ παράστασις τοῦ ἐξόχου κάλλους. Τὸ πολὺ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παίγνια τῆς τέχνης περὶ ἔργα καὶ ὡς τοιαῦτα ἐκθέτομεν αὐτὰ ἐν τῷ Ἀττικῷ Μουσείῳ.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων πρῶτος κατασκευάσας τοιαῦτα μικροτεχνήματα μνημονεύεται ὀνομαστὶ Θεόδωρος Ῥοίκου ὁ Σάμιος ὁ πρῶτος κατασκευάσας μετὰ τοῦ πατρὸς του χάλκινα ἀγάλματα (περὶ τὸ 500 π. Χ.) Οὗτος κατὰ τὴν μαρτυρίαν λατίνου τινὸς συγγραφέως κατεσκεύαδε μικρὸν ἑαυτοῦ ἀνδριάντα χάλκινον, κρατοῦντα τέθριππον τόσον μικρὸν, ὥστε ἐάν ἐκάθητο ἐπ' αὐτοῦ μῦτα ἡδύνατο νὰ σκεπασθῇ τὰ τὴν ἀμαξαν καὶ τοὺς τέσσαρας ἵππους αὐτῆς. Τώρα κατὰ πόσον ἦτο δυνατόν νὰ γείνη τὸ τοιοῦτον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶνε ἡμέτερον ἔργον νὰ εἰπώμεν. Πλὴν τοῦ Θεοδώρου μνημονεύονται δύο ἔτι μικροτέχναι Μυρμηκίδας ὁ Ἀθηναῖος καὶ Καλλικράτης ὁ Λακεδαιμόνιος ἀκμάσαντες περὶ τὸ 450 π. Χ. καὶ κατασκευάσαντες ἀμάξας ὡς τὴν τοῦ Θεοδώρου, χαλκοῦν ἄρμα μετὰ τοῦ ἀρματῆλάτου σφόδρον ἀπὸ μῦας, μύρμηκας καὶ ἄλλα ζωῦφια ἐξ ἐλεφάντος, τοσοῦτον λεπτά, ὥστε ἵνα διακριθῶσι τὰ μέλη των ἦτο ἀνάγκη νὰ παρεμβλῇ θορὴ μεταξὺ αὐτῶν, ἔγραψαν δὲ καὶ ἐλεγεία καὶ ὁμηρικῶς στίχους χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήθεσιν.

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοὶ τῶν δὲ νεωτέρων οὐκ ὀλίγοι φιλοτιμούμενοι ἐμνησθῶσαν ἐκείνους καὶ δὴ κατεσκεύασαν καὶ αὐτοὶ τοιαῦτα τινὰ μικροτεχνήματα. Τούτων ἀναφέρωμεν τὰ περίεργότατα.

Γερμανὸς τις ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλισάβετ τὴν γυναικα Καρόλου τοῦ Θ'. τεμάχιον χαρτίου ἴσον πρὸς μικρὸν ὄνυχον

Η Μ. Δούκισσα Αλεξάνδρα

Ἡ Μ. Δούκισσα Ἀλεξάνδρα (ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ της)

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Πάλι μᾶς λένε πῶς θὰ φύγῃς
Νὰ πᾶς σὲ μέρη μακρινά,
Καὶ τὸν καὶμό σου θὰ τραβοῦμε,
Γλυκὸ πουλί, παντοτεινά.

Θ' ἀπλώσῃς, λένε τὰ φτερά σου
Ἀλλοῦ νὰ κτίσῃς τὴ φωλιά,
Ἐκεῖ ποῦ κελαῖδουν καὶ σμήγουν
Κι' ἄλλα περήφανα πουλιά.

Ἄρά γε νᾶνε πάλι φέμμα
Αὐτὴ ἡ πίκρα κ' ἡ χαρά;
Μᾶνε στὴν τύχη μας γραμμένο
Πῶς θὰ μᾶς φύγῃς μιὰ φορὰ!

Δὲν ἔχ' ἐδῶ δάσος γιὰ σένα
Ποῦ νὰ πετᾷς μέσα μ' ὄρμη,
Δὲν ἔχει λίμνη ποῦ νὰ λούσῃς
Τὸ φιλιδιένιο σου κορμί.

Μὰ ὅπου κι' ἂν σὲ ρίξ' ἡ μοῖρα,
Στὴ δύσι, εἴτε 'ς τὸ βορραῖά,
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ φυλάξῃς
Μὲς τὴν καρδιά σου μιὰ μεριά.

Καὶ ἀφοῦ κτίσῃς τὴ φωλιά σου
Καὶ λατρευθῇς ἐκεῖ ποῦ πᾶς,
Νὰ μὴ ξεχάσῃς τὴν Ἀθήνα
Ποῦ τώρα τόσον ἀγαπᾷς.

Θὰ ὄρῃς αὐτοῦ κήπους καὶ δάση
Ἀλλὰ καὶ μαύρη καταχνιά,
Κ' ἴσως μὲ λύπη θὰ θυμᾶσαι
Τὴ φωτεινὴ σου τὴ γωνιά.

Καὶ ἂν καμμιά φορὰ σοῦ τύχῃ
Νὰ νοιώσῃς πόνο 'ς τὴν ψυχὴ
Ὁ στεναγμός σου 'ς ταῖς καρδίαις μας
Ἀπὸ μακριὰ θὲ ν' ἀντηχῇ.

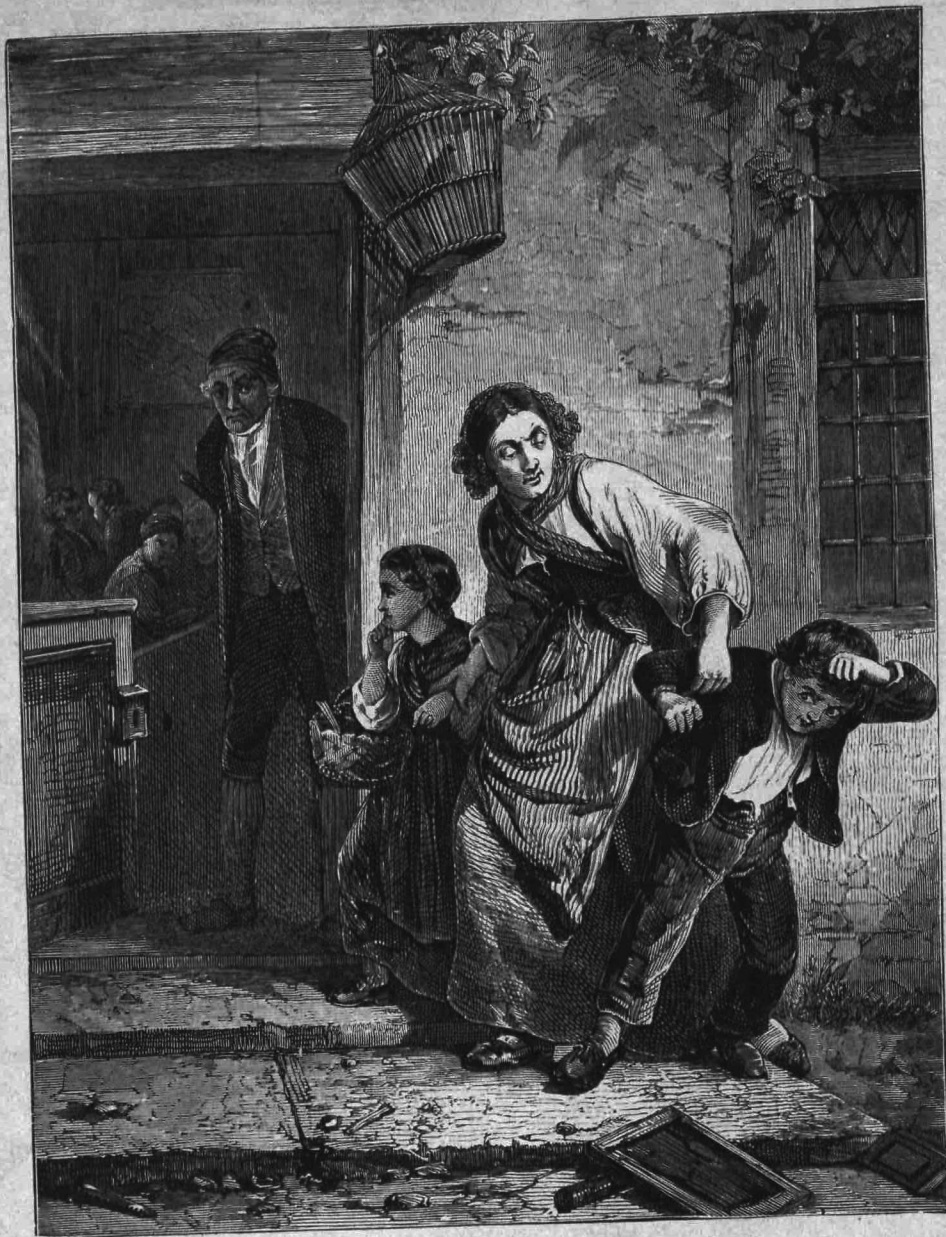
Ἄνοιξε τότε τὰ φτερά σου
Καὶ μὲ τ' ἀέρι τῆς αὐγῆς
Ἔλα ἀπὸ λῆιο νὰ χορτάσῃς
Καὶ ἀπὸ λούλουδα τῆς γῆς.

Νὰ ὀρῇς τὸ κύμα τοῦ Φαλήρου
Ἵδ' νύφῃ νὰ χαμογελᾷ,
Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ πάνω
Νὰ σκύδῃ καὶ νὰ τὸ φιλᾷ.

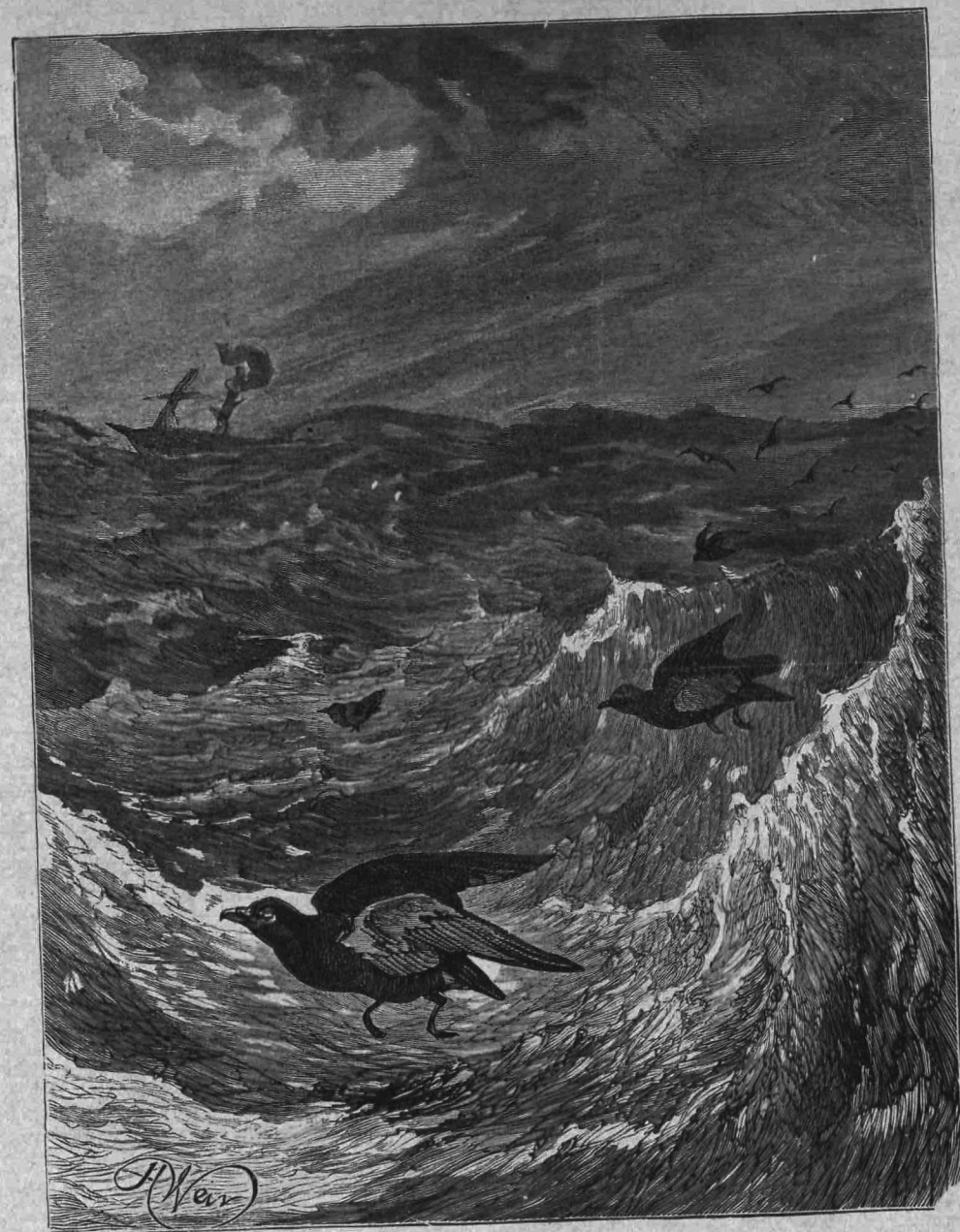
Καὶ 'σὰ δροσίσῃς τὴν ψυχὴ σου
Καὶ τὸ κορμί σου τ' ἀπαλό
Γυρλίζεις 'πίσω καὶ πηγαίνει
Πάλαι, πουλί μου, 'ς τὸ καλὸ.

Ἐμεῖς ἐδῶ θὰ σ' ἀγαποῦμε,
Κι' ὅλο θὰ σ' ἔχωμε 'ς τὸν νοῦν,
Γιὰτὶ ποτὲ δὲν λησμονοῦνε
Καρδίαις ποῦ κλαίει καὶ πονοῦν.

Custave Laffon

ΕΝΑΡΕΙΣ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΠΤΕΡΩΤΟΙ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ

μικροῦ παιδίου, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα, καλλιγραφικώτατα καὶ εὐκρινῶς αἱ δέκα ἐντολαί, τὸ συμβολοζ, ἡ κυριακὴ προσευχὴ, τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας καὶ ἡ χρονολογία. Κάλλιστα δὲ ποιήσας ἐδωκεν εἰς τὴν βασιλείαν καὶ ζεύγος διόπτρων, ἵνα δι' αὐτῶν κατορθῶναι νὰ διακρίνῃ τὰ λεπτεπίλεπτα ἐκεῖνα στοιχεῖα. Ἐτερος δὲ τις Κόλλας Σπαννόνης ἰδὼς περὶ τὸν ΙΖ'. αἰῶνα ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μεγέθους περιγραμνῆς ὅλον τὸ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιον.

Ῥοδόλφος ὁ Β'. βασιλεὺς τῆς Γερμανίας ἠγόρασεν 11,000 καισαροδοσιακῶν φλωρίνων (150,000 δραχμῶν) βιβλίον τι ἐπιγραφόμενον Βιβλίον τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ εἰκόνων καὶ στοιχείων ἀνευ τινὸς ὕλης. Καὶ ὄντως τὰ ἐκ περιγραμνῆς φύλλα τοῦ βιβλίου τούτου δὲν ἔφερον χαρακτῆρας ἐντετυπωμένους, ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματα καὶ αἱ εἰκόνες ἦσαν εὐκρινῶς καὶ λεπτότατα διακεκομμένα διὰ λεπτῆς αἰχμῆς μαχαίριδιου, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς λεπτὸν κέντημα καὶ ὁ θέλων νὰ ἴδῃ τὰς εἰκόνας ἢ νάναγνώσῃ τὰ γράμματα, ἔπρεπε νὰ παρεμβάλλῃ μετὰ τῶν φύλλων καὶ χάρτην χρωματιστὴν.

Ὁ αὐτὸς Ῥοδόλφος ὁ Β'. εἶχεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του τὸ λεπτότατον, αὐτὸ βιβλίον ὅπερ μᾶλλον φαίνεται ὡς χονδροειδέστατον ψευδός. Εἶχε, λέγουσι, τριακόσια ἀγγεῖα ἐλεφάντινα ἔχοντα ἐπίχρυσά τὰ χεῖλη. Καὶ τὰ τριακόσια δὲ ἐχώρουν καὶ ἐκλείοντο ἐντὸς κόκκου πελέρεως. Ἰδὼς.

Ἐν Παρισίῳς ἐπεδείκνυντο ἰαπωνικὸν τι εἰδωλὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦτο δὲ γεγλυμμένον ἐπὶ τοῦ ἡμισέως κόκκου ὀριζίου. Τὸ δ' ἄλλο τοῦ κόκκου ἔχρησήμευεν εἰς βάθρον τοῦ εἰδωλίου.

Ἀγγλὸς τις ὥρολογιοποιὸς κατεσκεύασεν ἕξ ἐνὸς φοίνικος τράπεζαν πολυτελεῖν, τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ, σκευοθήκην, καθρέπτην, δωδεκάδα καθισμάτων, πινάκια, μαχαίρια καὶ περόνια, ἀλατοδοχεῖον, ἕνα ἄνδρα, μίαν γυναῖκα καὶ τὸν ὑπηρετὴν των. Πάντα δὲ ταῦτα ἐχώρουν ἐντὸς ἐνὸς λεπτοκαρύου.

Ἐν τοῖς λατινικοῖς λόγοις τοῦ Ἰωάννου Οὐάά ἀναγινώσκουμεν ὅτι δύο ἰάσημοι τεχνῖται γερμανοὶ ὁ εἰς χρυσοχόος καὶ ὁ ἕτερος ὥρολογοποιός, ἐστοιχημάτισαν ποῖος ἐκ τῶν δύο θὰ ἐκτελέσῃ τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον ἀριστούργημα. Τὴν ὀρισθεῖσαν παρὰ τῶν δύο τεχνιτῶν ἡμέραν, ἐνώπιον τῶν κριτῶν, τοὺς ὁποίους ἐξέλεξαν, ὁ ὥρολογοποιὸς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀράχνην ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένην ἥτις τοσοῦτ' ἐμμεῖτο τὴν ψυδικὴν ὥστε εὐκόλως ἄριστά ἠδύνατο τις ν' ἀπατηθῇ. Ὁμοθυμῶς δὲ οἱ κριταὶ εἶπον αὐτὴν θαυμασίαν. Ὁ χρυσοχόος τότε παρουσίασεν ἐν μικροσκοπικῶν ὄχημα ἀργυρῶν ἐφ' οὗ ἐκάθηντο ἀγαλμάτια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σχεδὸν ἀόρατα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κριταὶ ἀπεφαινόντο ἥδη ὅτι τὰ δύο ἀριστουργήματα εἶχον τὴν αὐτὴν ἀξίαν.

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! εἶπεν ὁ χρυσοχόος, νὰ συλλάβω μίαν μυῖαν. Καὶ συλλαβὼν μίαν ἐκόλλησεν αὐτὴν εἰς τὸ ὄχημα διὰ κηροῦ ἢ μυῖα ἐπέτα, ἐπέτα, καὶ

τὸ ὄχημα ἐκυλίετο, ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Οἱ κριταὶ ἔμενον ἔκθαμβοι, καὶ ὁ χρυσοχόος ἐκαμάρωνε.

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! εἶπε καὶ ὁ ὥρολογοποιὸς μειδιῶν, καὶ ἤγγισε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἀράχνην ἥς ἀμέσως οἱ μακροὶ πόδες ἤρχισαν νὰ κινῶνται δι' ἐσωτερικῶν ἐλατηρίων ἀκατανοήτου ἀεπτότητος, καὶ ἡ ἀράχνη περιεπάτει ὡς ἐάν ἦτο ζῶσα. Ἐννοεῖται δ' ὅτι οἱ κριταὶ ἀνεκλήρουσαν νικητὴν τὸν ἀραχνοποιόν, καθ' ὅσον δυσκολώτερον βεβαίως εἶνε νὰ κινήθῃ ἀράχνη διὰ λεπτοτάτου ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ, ἢ ὄχημα συρόμενον ὑπὸ μυῖας. Πλὴν δὲ τούτου τὸ ὄχημα δὲν εἶχε τὸ πρωτότυπον, διότι ὡς εἶδομεν καὶ οἱ παλαιοὶ κατεσκεύασαν τοιοῦτον.

Ἐν ὑαλινῇ θήκῃ ἀρχαιοπώλων τινὸς ἐν Παρισίῳς παρὰ τὴν προκυμαῖαν Βολταίρου, ὑπῆρχε μέχρις ἐσχάτων σφαῖρα ἐλεφαντίνῃ ὡς μέγα πορτοκάλιον. Ἦτο δὲ κατασκευασμένη ἐφ' ἐνὸς καὶ μόνου τεμαχίου καὶ περιέκλειεν ἐντὸς αὐτῆς ἄλλας σφαῖρας μικροτέρας αἰτινες καὶ αὗται περιεῖχον ἄλλας ὧν ἡ ἐλαχίστη εἶχε μέγεθος μετρίου καρύου. Ἐξήρτατο τὸ ὅλον τοῦτο κατασκεύασμα ἕξ ἐλεφαντίνου ροίσκου προσρημομένου ἐν τινὶ ὀπῇ τῆς σφαίρας καὶ δυστρεφόμενον κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις ἐν εἰδει ὁχέως χωρὶς νὰ δύναται νὰ ποσπασθῇ ὑπὸ τῆς σφαίρας.

Τοιοῦτον παίγιον εἶδομεν ἐν τῇ Β'. ὀλυμπιακῇ ἐκθέσει κατασκευασθὲν ὑπὸ λεπτοουργοῦ τινὸς ἑλταννσίου. Ἦτο εἶδος κανδήλας συγχευμένης ἕξ ἐνὸς καὶ μόνου τεμαχίου ξύλου καρύας. Ἡ κανδήλα αὕτη ἐκοσμεῖτο διὰ σφαιρῶν κοίλων περιεχοσῶν ἄλλας μικροτέρας σφαῖρας, ἐκρεμάτο δὲ ἀπὸ ἀλύσεως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου ἀνευ τινὸς συγκολλήσεως. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ τεχνίτου οὗτινος τὸ ὄνομα δυστυχῶς δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ τεμάχιον τοῦ ξύλου εἶχε βάρος ἑκατὸν μόνον δραμίων.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ

Ἐκτὸς τῶν δύο ἀναγραφέντων ἀξιοτίμων κυρίων, τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ ἀγνώστου, καὶ ὁ φίλος ἡμῶν κ. Σίμων Ἀποστολίδης, ὁ γνωστὸς ἱατρὸς καὶ συγγραφεὺς τῶν πολυκρότων «Ψυχώσεων», μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κατέστη ἐπίσης καὶ αὐτὸς δῆμιος τῆς ἀθανασίας, παραγγεῖλας εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Κασδὸνι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν περὶ αὐτῶν γραφέντων νὰ τοῦ κρατίσῃ ἐν ἀντίτυπον τῶν «Ποιητικῶν Ἔργων» τοῦ Γερασίμου Μαρκοῦ. Τὴν δὴλῶσιν ταύτην τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν φίλου, ὃν εἶχομεν ἥδη πλείστους ἄλλους λόγους νὰ θεωροῦμεν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν εὐάριθμον δυστυχῶς παρ' ἡμῖν τάξιν τῶν ἀληθῶς πολιτισμένων, ἀποδεχόμεθα μετὰ χαρᾶς, δὲν διστάζομεν δὲ ν' ἀνακηρύξωμεν καὶ αὐτὸν προθυμότητα Ἀθάνατον. Οὕτω, συμπληροῦται ἐπὶ τέλους καὶ πέντας ὁ λόγος διατεθέντων ἀντιτύπων. Μπούμ!...

M. M.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ... Μάλιστα! Ἀλλὰ νὰ κάμουν τὴν ἐναρξιν τῆς καταργήσεως οἱ κ.κ. δολοφόνοι!

Ἀλφόνσος Κάρερ

Ἔστι κακοήθεια τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα.

Ἀριστοτέλης

Ὁ ἀληθινὸς ποιητής, φύσει ὢν ἀριστούργημα, οὐδένα μιμεῖται, οὐδένα ἄλλον ἀντιγράφει παρὰ μόνον ἑαυτόν. Οὔτε βιβλιοθήκας ἐνθυμεῖται, οὔτε ιδέας καὶ αἰσθήματα δανεῖζεται, οὔτε στίχους κλασικοὺς ἀναμασδᾷται, οὔτε σμύρναν καὶ λίβανον ἀποθέτει παρὰ πόδας ἀποθεωμένων ποιητῶν, ἀλλ' ἐμμένει πιστὸς τῆς πραγματικότητος γραφεύς, ἡ δ' ἐρωμένη αὐτῇ γενναίως ὅσον οὕπω τὸν ἀνταμείδει... Ἐπαναπολεῖς στιχουργῶν τὰς ιδέας ἄλλων; Αναφροντίσεις τῆς Αἰσθητικῆς ἐπιστήμης τοὺς κανόνας; Ἀναμένεις ἐπαίνους καὶ ἐπιδοήματα; Ρυπαίνεις χάρτην! Ἡ μέθη τῆς φιλαυτίας, ἡ ἔξαρσις τῆς δοξοκοπίας σου, ἡ βιβλιοκριτικὴ κολακεία, δέκα βάνασα χειροκροτήματα, ὅχι, δὲν ἰσχύουσιν οὐδ' ὅσον ν' ἀνεγείρῃσιν ἐν ὥρᾳ κρίσεως τὸ πᾶν ὁ σκέπασμα τοῦ τάφου σου!

Ἰπυρίδων Ζαμπέλιος

Ὁ Χρόνος εἶνε ἡ ἀκτὴ τοῦ Πνεύματος· ὅλα περνοῦν ἀπὸ προστά του καὶ ἐν τούτοις πιστεύομεν ὅτι αὐτὸς περνᾷ...

Ριζαρόλ

Πολλὰς φορὰς θὰ ναυαγήσῃς
Γιὰ νὰ γενῇς θαλασσοπούλι!...

Ρισπέν

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶν ἐκ φύσεως καὶ ἐκ κατασκευῆς, καὶ ποτὲ ἡ φύσις καὶ ἡ κατασκευὴ δὲν ἀφίνουν νὰ μεταβληθοῦν. Ἐχει κυνὸδοντας ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ σκύλος καὶ ἡ ἀλεπού, καὶ ὅπως ὁ σκύλος καὶ ἡ ἀλεπού τοὺς βυθίζει ἐκ γεννήσεώς του εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἄλλου.

Ταῖν

Ἡ Ἀθανασία εἶνε οἰκόπεδον διαφιλονεκούμενον μὲ τὴν Λήθην, ἀλλὰ πολὺ ἀσθενῶς.

Ἀββᾶς Γκαλιάνι

Ἄ πόσον ψευδὴς εἶνε πάντοτε ἡ ποιησις τῶν εἰκῶν ἐτῶν, εἴτε εἰδυλλιακὴ εἶνε, εἴτε πεδωμιαστική, εἴτε εὐθυμος, εἴτε ρομαντικὴ, πόσον ψευδὴς εἶνε!...

Ἀβελ Ἐρμάν

Ἡ χάρις εἶνε ἡ ἐξωτερικεύσις τῆς ἐσωτερικῆς ἁρμονίας.

Μαρία d' Ebner-Eschenbach